

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 587/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom, Krmanova 16, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/142/2017-539 zo 17. mája 2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/255/2018 z 27. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5Co/142/2017-539 zo 17. mája 2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Cdo/255/2018 z 27. januára 2021. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim (ďalej len „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“) bola 14. októbra 2002 uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností (pozemok a na ňom sa nachádzajúca budova slobodárne). Kúpna cena (40 000 000 Sk s DPH)

bola zaplatená 1. decembra 2002, návrh na vklad bol podaný 13. júla 2004 (sťažovateľka v sťažnosti nesprávne uvádza dátum podania 2. júla 2004). Správa katastra Prešov (ďalej len „správa katastra“) rozhodnutím z 13. augusta 2004 rozhodla o prerušení konania a rozhodnutím zo 6. októbra 2004 konanie zastavila. Katastrálny úrad v Prešove (ďalej len „katastrálny úrad“) 21. januára 2005 rozhodnutie o zastavení konania zrušil. Následne 2. mája 2005 správa katastra rozhodla o zamietnutí návrhu na vklad z dôvodu absencie súhlasu Fondu národného majetku Slovenskej republiky s prevodom. Krajský súd rozsudkom č. k. 3Sp/28/2005 zo 6. decembra 2005 zrušil rozhodnutie správy katastra o zamietnutí návrhu na vklad a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku uviedol, že nebol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

3. Uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „konkurzný súd“) č. k. 6K/67/2003 z 30. júna 2005 bol na [REDAKOVANÉ] vyhlásený konkurz. Dňa 26. júna 2006 bola uzavretá kúpna zmluva medzi sťažovateľkou ako predávajúcou a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcou. Spôsob úhrady kúpnej ceny bol dohodnutý ako postúpenie pohľadávky [REDAKOVANÉ] voči úpadcovi [REDAKOVANÉ]. Vklad kúpnej zmluvy bol povolený 21. júla 2006. Pohľadávka sťažovateľky 1 319 458,28 eur uplatnená v konkurznom konaní bola určená ako oprávnená pohľadávka 1. triedy.

4. Sťažovateľka sa žalobou podanou 17. decembra 2008 na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti Slovenskej republike – Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) zaplata 1 319 458,28 eur s príslušenstvom, a to z titulu náhrady škody. Dôvodila, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia správy katastra z 2. mája 2005, ktorým bol zamietnutý návrh vklad vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy zo 14. októbra 2002, jej vznikla škoda. Okresný súd rozsudkom č. k. 15C/196/2008 zo 6. februára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd rozsudkom č. k. 5Co/132/2015 z 26. mája 2016 rozsudok potvrdil ako vecne správny, keď o otázke príčinnej súvislosti konštatoval, že ku zmenšeniu majetku nedošlo priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom, ale pridružila sa ďalšia skutočnosť, ktorá mala vplyv na nevyplatenie kúpnej ceny, a to vyhlásenie konkurzu na majetok [REDAKOVANÉ]. Na dovolanie sťažovateľky najvyšší súd uznesením č. k. 7Cdo/208/2016 zo 7. júna 2017 zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu zmätočnosti, keďže sa krajský súd nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, ktorá mala pre rozhodnutie význam. Sťažovateľka v odvolaní namietala, že ku vzniku škody došlo nielen nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty pre povolenie vkladu, ale aj nezákonnými rozhodnutiami nerešpektujúcimi názory odvolacieho orgánu vyslovené v zrušujúcich rozhodnutiach.

5. Po vrátení veci krajský súd vo veci rozhodol ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Dôvodil, že podľa aktuálnej judikatúry (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5Co/56/2012) pri zisťovaní príčinnej súvislosti nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, pričom časová súvislosť iba napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Nesprávny úradný postup žalovaného, tak ako to zistil súd prvej inštancie, bol významným článkom, čo sa týka príčiny a následku. Ak by nebolo došlo k nesprávnemu úradnému postupu, možno by sa majetok sťažovateľky nebol zmenšil. Zo sledu príčiny a následku však vyplýva, že k zmenšeniu jej majetku nedošlo priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom žalovaného. Bolo totiž následkom pridruženia sa ďalších skutočností, ktoré mali vplyv na nevyplatenie kúpnej ceny, a to vyhlásenia konkurzu

na majetok [REDAKOVANÉ]. Kupujúci a právny predchodca sťažovateľky si 31. augusta 2005 prihlásil ako veriteľ do konkurzného konania pohľadávku v celkovej výške 40 000 000 Sk ako pohľadávku prvej triedy s tým, že nežiadal nárok na oddelené uspokojenie. V incidenčnom konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3Cbi/128/2005 súd určil, že pohľadávka sťažovateľky je zistená vo výške 39 750 000 Sk. Výťažok z predaja majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] mal slúžiť na úhradu časti pohľadávok oddelených veriteľov, resp. na úhradu pohľadávok proti podstate. Aj keď právny predchodca sťažovateľky konkurz predávajúceho nezavinil a neporušil žiadnu svoju povinnosť, k vyhláseniu konkurzu došlo až po nesprávnom úradnom postupe žalovaného, a to bola ďalšia skutočnosť, ktorá sa pridružila, pričom nárok na zaplatenie kúpnej ceny nebol ani len čiastočne uspokojený v konkurznom konaní. Nehnuteľnosť tvoriaca predmet kúpnej zmluvy bola zahrnutá do konkurznej podstaty a v rámci nej predaná. Pohľadávka však nebola zabezpečená záložným právom a v rámci zaradenia nebola uspokojená ani čiastočne. Teda sled príčiny a následku nebol priamy, bezprostredný a neprerušovaný, ale iba sprostredkovaný. K zmenšeniu majetku právneho predchodcu sťažovateľky došlo až po tom, ako si uplatnil pohľadávku v konkurznom konaní a nebol uspokojený ani čiastočne. Preto ani ostatné nesprávne rozhodnutia správy katastra neboli bezprostrednou príčinou vzniku škody. Pri posudzovaní otázky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nezohráva nijakú úlohu počet pochybení orgánu verejnej moci. Ani predchádzajúce pochybenia, tak ako boli popísané v žalobe a v odvolaní, neboli bezprostrednou príčinou škody, a preto nie je daná príčinná súvislosť medzi jednotlivými pochybeniami a vznikom škody.

6. Dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu založené na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) najvyšší súd napadnutým uznesením ako neprípustné odmietol. Napadnutý rozsudok krajského súdu vyhodnotil ako preskúmateľný a poskytujúci odpovede na všetky otázky, ktoré mali pre jeho výrok podstatný význam. Vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci krajským súdom najvyšší súd dôvodil, že jeho judikatúra k nastolenej právnej otázke je stabilná, a tak dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd nesprávne posúdil príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom správy katastra a vznikom škody, nesprávnym posúdením príčinnej súvislosti dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, ktorý sa následne vo výsledku premietol do nesprávneho právneho posúdenia.

8. Krajský súd, posudzujúc spornú otázku príčinnej súvislosti, nesprávne ustálil časový okamih vzniku škody. Jeho skutkový záver je nesprávny a odporujúci zásadám formálnej logiky, nereflektujúci zistený skutkový stav. Škoda na strane právneho predchodcu sťažovateľky vznikla skôr a časovo predchádzala okamihu, ktorý považoval krajský súd za okamih vzniku škody. Už pred vyhlásením konkurzu na [REDAKOVANÉ] totiž bola zo strany právneho predchodcu sťažovateľky vyplatená kúpna cena 1 319 458,28 eur, avšak ku translačným účinkom z kúpnej zmluvy nedošlo (t.j. právny predchodca sťažovateľky sa nestal vlastníkom nehnuteľností) v dôsledku nesprávneho úradného postupu správy katastra. Prihlásenie pohľadávky 1 319 458,28

eur do konkurzu bolo dôsledkom už existujúcej škody a následné neuspokojenie z výťažku nemalo na vznik škody právneho predchodcu sťažovateľky žiaden vplyv. Argumentačná línia krajského súdu, podľa ktorej neuspokojením z výťažku vzniká veriteľovi škoda, za predpokladu správneho a zákonného postupu súdu a správcu konkurznej podstaty, je nesprávna.

9. O existencii škody vzniknutej pred vyhlásením konkurzu svedčí aj výška pohľadávky, ktorá bola prihlásená do konkurzu a ktorá sa rovnala kúpnej cene podľa kúpnej zmluvy z roku 2002. Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je sama následkom (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3Cdo/32/2007 z 29. marca 2007). Konkurzné konanie fakticky a ani právne nemalo žiaden vplyv na okamih vzniku škody. Nelogickou je aj ďalšia úvaha krajského súdu, podľa ktorej „*ak by nebolo došlo k nesprávnemu úradnému postupu, možno by sa majetok žalobcu nebol zmenšil*“. Ak by nebolo došlo ku pochybeniu na strane katastra, ku zmenšeniu majetku kupujúceho by určite nedošlo.

10. Krajský súd posudzoval v súvislosti s príčinnou súvislosťou dve okolnosti. Jednou bol nesprávny úradný postup a druhou bolo konkurzné konanie. Pokiaľ sa na vzniku škody podieľa viacero príčin, tak platí, že reťazenie príčin a následkov je potrebné chápať nielen v časovej, ale aj vecnej súvislosti a zároveň je potrebné určiť, či pôvodná skutočnosť je tou, bez ktorej by nedošlo ku škodlivému následku, alebo či k tejto skutočnosti pristúpila nová skutočnosť, ktorá bez ohľadu na pôvodné skutočnosti samostatne pôsobila ako príčina škody. Je nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno vyvodit' vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1Cdo/105/2012). Pri posudzovaní existencie príčinnej súvislosti je potrebné brať do úvahy vecnú a časovú postupnosť. Krajský súd nesprávne považoval za príčinu škody konkurzné konanie, pretože toto konanie nesúvisí so vznikom škody ani časovo a ani vecne. Škoda sťažovateľke vznikla pred vyhlásením konkurzu a vecne s ním nesúvisí, keďže je dôsledkom nedôvodného nezavkladovania kúpnej zmluvy. Ak by nedošlo ku chybe na strane katastra, spor v tejto právnej veci by nevznikol.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nesprávnych skutkových a právnych záverov krajského súdu v otázke posúdenia existencie príčinnej súvislosti (kauzálneho nexu), spôsobujúcich ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozsudku.

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

13. Ústavný súd pripomína, že vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorý bol na danú vec aplikovaný, nevysvetľuje. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej

súvislosti môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri jej zisťovaní treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom (porovnaj R 7/1979). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 3Cdo/32/2007, 1Cdo/129/2008, 5Cdo/301/2009).

14. Sťažovateľka namieta, že krajský súd nesprávne ustálil okamih vzniku škody a dal ju do súvisu z konkurzným konaním. Tvrdí, že škoda vecne ani časovo nesúvisí s konkurzom, pretože vznikla pred vyhlásením konkurzu ako dôsledok nedôvodného nezavkladovania kúpnej zmluvy.

15. Krajský súd dôsledne rešpektoval ustálenú judikatúru (rozsudky č. k. 5Cdo/301/2009, č. k. 5Cdo/219/2007 a č. k. 3Cdo/32/2007), podľa ktorej nedodržanie lehoty na rozhodnutie o návrhu na vklad do katastra nehnuteľností môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka katastrálneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a iba týmto postupom. Aj keď nedodržanie lehoty určenej zákonom na rozhodnutie o vklade je procesný postup priečiaci sa zákonu, nemôže štát, zastúpený orgánom správy katastra, z dôvodu tejto procesnej nesprávnosti zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po jej uplynutí a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka katastrálneho konania.

16. V sťažovateľkinej veci konajúce súdy konštatovali, že nesprávny úradný postup žalovanej spočívajúci v nedodržaní lehoty vyplývajúcej z § 32 ods. 1 „katastrálneho zákona“ a v následnom nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho orgánu bol významným článkom, čo sa týka príčiny a následku, samotným týmto nesprávnym úradným postupom však právnej predchodkyňi sťažovateľky škoda nevznikla. Až pristúpenie ďalšej (správou katastra nezapríčinenej) skutočnosti, ktorou bolo vyhlásenie konkurzu na majetok [REDAKOVANÉ] uznesením konkurzného súdu z 30. júna 2005, viedlo k prerušeniu katastrálneho konania *ex lege* a následnej nemožnosti správy katastra rozhodnúť o návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola zahrnutá do konkurznej podstaty. Avšak ani vyhlásenie konkurzu ešte neznamenalo ujmu na majetku sťažovateľky (ani jej právnej predchodkyne), keďže táto na základe kúpnej zmluvy z 26. júna 2006, ktorej vklad bol povolený 21. júla 2006, nadobudla pohľadávku [REDAKOVANÉ] voči úpadcovi [REDAKOVANÉ], ktorú si postupca prihlásil do konkurzu. Ku vzniku sťažovateľkou tvrdenej škody spočívajúcej v ujme, ktorá nastala v jej majetkovej sfére, preto došlo až neuspokojením jej pohľadávky v rámci konkurzu. Zo sledu relevantných príčin a následkov vyplýva, že nesprávny úradný postup správy katastra nebol priamou, bezprostrednou príčinou zmenšenia majetku sťažovateľky, mal len sprostredkovaný vplyv na vznik škody.

17. Ústavnému súdu neprináleží polemizovať o tom, či podmienky na vydanie rozhodnutia o povolení vkladu boli alebo neboli splnené. Faktom však je, že krajský súd zrušil rozhodnutie správy katastra o zamietnutí návrhu na vklad z dôvodu nedostatočne zisteného stavu veci a z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Dôvod zrušenia preto nijako neprejudikoval budúci výrok rozhodnutia o návrhu vklad. Nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad teda nespočívala v nesprávnom právnom posúdení veci. Jeho zrušenie nie je reflexiou právneho záveru krajského súdu, podľa ktorého návrhu na vklad bolo nutné vyhovieť. Preto ústavný súd konštatuje, že ak by aj podmienky na vydanie rozhodnutia o povolení vkladu boli splnené, namietané pochybenia orgánu správy katastra by viedli len k tomu, že k povoleniu vkladu by došlo neskôr, ako by tomu bolo s prihliadnutím na obvyklý chod vecí, teda ak by k nesprávne úradnému postupu správy katastra nedošlo. Z tohto pohľadu nie je dôvodnou nosná argumentácia sťažovateľky, podľa ktorej škoda spočívajúca v hodnote scudzovaných nehnuteľností vznikla ešte pred začatím konkurzného konania. Ústavný súd bez ambície vstupovať na pole rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, no v záujme presvedčivosti svojho rozhodnutia, dodáva, že sťažovateľkin argument časovými súvislosťami by nebol zjavne bezúspešný, ak by žalovanú náhradu škody založila na zisku, ktorý jej v období po nadobudnutí právoplatnosti nezákonného rozhodnutia orgánu správy katastra z 2. mája 2005 z dôvodu objektívnej nemožnosti požívať plody sporných nehnuteľností ušiel. Takto však svoj žalovaný nárok skutkovo nezaložila a ani nepreukazovala. Naopak, škodu videla v hodnote nehnuteľností, vlastnícke právo ku ktorým rozhodnutím orgánu správy katastra z 2. mája 2005 nenadobudla. Táto hodnota sa v jej právnom videní pretransformovala do bezdôvodného obohatenia predávajúceho. Procesný stav katastrálneho konania o vklade preto v momente vyhlásenia konkurzu nijako nepredznamenával definitívne vylúčenie zväčšenia majetku sťažovateľky o hodnotu sporných nehnuteľností. Z tohto pohľadu sa závery okresného súdu i krajského súdu o význame vyhlásenia konkurzu pre vznik škody u sťažovateľky nejavia ako svojvoľné.

18. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že o existencii škody svedčí aj výška pohľadávky, ktorá bola prihlásená do konkurzu, je potrebné zopakovať, že išlo o pohľadávku kupujúceho (██████████) voči ██████████ na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zaplatenej kúpnej ceny, ktorú ██████████ odplatne postúpila sťažovateľke. Teda nešlo o pohľadávku z titulu náhrady škody.

19. Ústavný súd tiež poukazuje na ďalší aspekt prípadu sťažovateľky a uvádza, že ani sám právny predchodca sťažovateľky nepostupoval tak, aby predchádzal vzniku škody (§ 415 Občianskeho zákonníka), keď kúpnu cenu uhradil predávajúcemu pred legalizáciou jeho vlastníckeho práva 1. decembra 2002, pričom návrh na vklad kúpnej zmluvy bol podaný až 13. júla 2004. V tejto súvislosti nie je bez právneho významu skutočnosť, že k prvému (nezákonnému) zamietnutiu návrhu na vyhlásenie konkurzu na ██████████ došlo už 28. apríla 2004.

20. Ústavný súd, poukazujúc na uvedené, po prieskume napadnutého rozsudku krajského súdu v medziach dôvodov formulovaných sťažovateľkou v jej ústavnej sťažnosti konštatuje, že právny záver krajského súdu, podľa ktorého v danom prípade podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom žalovanej v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. neboli kumulatívne splnené z dôvodu nepreukázania priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom správy katastra a škodou vzniknutou na strane sťažovateľky, nemožno považovať za arbitrárny alebo ústavne neudržateľný.

21. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil skutkový záver (o neexistencii príčinnej súvislosti), s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení označených práv. Keďže ústavný súd nedospel k záveru o porušení označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, a tým k spochybneniu jeho ústavnej udržateľnosti, neprichádza do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny či práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V situácii, keď sťažovateľka nepreukázala zákonné podmienky na vznik nároku na náhradu škody, nemožno uvažovať ani o legitímnej nádeji na jej nadobudnutie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť namietajúcu porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

22. Ústavný súd upozorňuje, že zákonom ustanovenou náležitosťou ústavnej sťažnosti je podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde aj uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená advokátom, vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť nijako neodôvodnila, čo zakladá dôvod na odmietnutie jej ústavnej sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

23. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu